

Ijspret

Het is zondag 11 januari en mijn partner Ron Huisman en ik zijn op tijd opgestaan om te genieten van een geweldige dag met veel zon en veel ijs wat in ons land tegenwoordig niet zo vaak meer voorkomt dus moet je het er van nemen wanneer die mogelijkheid er is. En die mogelijkheid was er!

Nu moet je niet denken dat wij samen een mooie schaatstocht zouden gaan maken, nee Ron had heel andere snode plannen... Hij zou gaan ijsduiken met een paar andere duikgekken die zich in een wak onder het ijs gingen wagen. Alleen de gedachte hieraan doet mij al huiveren en ik ben geenszins van plan om mee te gaan en te kijken. Ik moet er niet aan denken!

Nee hoor, vandaag ga ik met mijn roeivriendinnen een mooie schaatstocht maken met de zon op mijn gezicht en mijn neus in de frisse wind! Heerlijk!

Dus wensten we elkaar een fijne dag toe. Ron wist nog niet op welke locatie ze zouden gaan duiken en ik wist nog niet waar we een tocht zouden gaan schaatsen. Ik prentte hem nog wel even in dat hij vooral voorzichtig moest zijn omdat ik hem graag weer terug zag. (Brrrrr.... Ijsduiken! Hoe haal je het in je hoofd...)

Na een lekkere kop koffie bleken we met de schaats vanaf de roeivereniging aan de Hoornse Vaart te kunnen vertrekken omdat het ijs op het kanaal naar Kolhorn en de Hoornse Vaart sterk genoeg was. Het was prachtig zwart, hard en spiegelglad ijs en met het windje in de rug genoten we van de snelheid en het gemak waarop we richting Broek op Langedijk schaatsten. Alleen onder de bruggen moest gekluund worden.

Van het kanaal kwamen we via een sluisje (even klunen dus) in het 1000 eilanden rijk waar het een en al gezelligheid was. Iedereen was vrolijk en er werd volop genoten van het mooie weer en het ijs.

We schaatsten over een meertje toen Annelien, één van de dames waarmee ik aan het schaatsen was, riep dat ze bij een groep mensen zag dat daar gedoken werd. Ze riep: "Zou Ron daar soms zijn?" Toch wel nieuwsgierig reden we vervolgens naar de groep toe en ja hoor: Ik zie allemaal bekende gezichten! Hé daar is Selmar, en hé: Annemiek en Margret! En Rijnier, Jowi en Fonda. Angstvallig vroeg ik waar Ron was. En ja hoor... die zat onder het ijs met Auke... Brrrrr.... Volgens de omstanders zou hij na maximaal vijf minuten wel weer boven komen. Onze dames wilden wel even blijven kijken en Hilde wilde foto's van hem maken. Er stond vlakbij een koek en zopie tentje waar de andere twee dames even warme chocolademelk met slagroom haalden.

We zagen grote luchtballen onder het ijs en iets bewegen af en toe. En ja hoor, vrij snel kwamen ze, godzijdank, weer boven water in het wak. Hilde maakte een paar mooie foto's van ze en Ron was zeer verrast dat hij mij ineens zag staan.

Ijspret

Uiteraard wilden wij, dames, met de twee duikers op de foto wat een leuk plaatje opleverde.

Na dit intermezzo vervolgden wij onze schaatstocht weer terug naar de roeivereniging, nu tegen de wind in, maar met het fijne(!) gevoel dat Ron het overleefd had. Gelukkig zijn dit soort winters spaarzaam tegenwoordig...

Marga Engel